

บทที่ 2

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเอง ของคนโสดและคนที่สมรสแล้ว ที่มีอายุ 40-50 ปี ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีการดำเนินการวิจัยดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 40-50 ปี ในกรุงเทพมหานคร ที่มีวุฒิการศึกษาดั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ทำงานแล้ว โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มที่มีสถานภาพโสดหรือกลุ่มที่ไม่เคยใช้ชีวิตคู่มาก่อนและกลุ่มที่มีสถานภาพสมรสแต่งงานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี

ขั้นตอนที่ 1. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งแบ่งเป็นชายโสดจำนวน 250 คน หญิงโสดจำนวน 250 คน ชายสมรสแล้วจำนวน 250 คน และหญิงสมรสแล้วจำนวน 250 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจในการทำงาน (เพ็ญพร ลิมวงศ์, 2542) และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่แสดงถึงเป็นผู้มีความพึงพอใจในการทำงานได้ทั้งหมด 378 คน ซึ่งแบ่งเป็นชายโสดจำนวน 97 คน หญิงโสดจำนวน 89 คน ชายสมรสแล้วจำนวน 102 คนและหญิงสมรสแล้วจำนวน 90 คน

ขั้นตอนที่ 2. กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสดที่คัดเลือกได้จากขั้นตอนที่ 1 จำนวน 186 คน ซึ่งเป็นชายโสดจำนวน 97 คน และหญิงโสดจำนวน 89 คน ทำแบบสอบถาม The UCLA Loneliness Scale ที่เรียบเรียงและพัฒนาโดยรศ.ศิริรงค์ ทับสายทอง (2545) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสถานภาพโสดที่ไม่มีความอ้างว้างว้าเหว่ ได้จำนวน 120 คน ซึ่งเป็นชายโสดจำนวน 60 คน และหญิงโสดจำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสที่คัดเลือกได้จากขั้นตอนที่ 1 จำนวน 192 คน ซึ่งเป็นชายสมรสแล้วจำนวน 102 คน และหญิงสมรสแล้วจำนวน 90 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจในชีวิตสมรส (กรรณิกา เฉลิมกุล, 2535) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสถานภาพสมรสที่แสดงถึงเป็นผู้มีความพึงพอใจในชีวิตสมรส ได้จำนวน 120 คน ซึ่งเป็นชายสมรสแล้วจำนวน 60 คน และหญิงสมรสแล้วจำนวน 60 คน

ขั้นตอนที่ 3. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ได้ตามขั้นตอนที่ 1 และขั้นตอนที่ 2 โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพสมรส 120 คน เป็นชาย 60 คน หญิง 60 คน
กลุ่มที่มีสถานภาพโสด 120 คน เป็นชาย 60 คน หญิง 60 คน

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระได้แก่

1.1 สถานภาพสมรสซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มโสดและสมรสแล้ว

1.2 เพศ ซึ่งแบ่งเป็น ชายและหญิง

2. ตัวแปรตาม

- คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม การเห็นคุณค่าในตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้คือ

- ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
- ส่วนที่ 2 แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง
- ส่วนที่ 3 แบบวัดความพึงพอใจในการทำงาน
- ส่วนที่ 4 แบบวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรส
- ส่วนที่ 5 แบบวัด The UCLA Loneliness Scale

แบบสอบถามส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส และจำนวนปีที่สมรส เป็นแบบสอบถามกำหนดคำตอบให้(Check list) และให้ตอบแบบเสรี (Open end) มีทั้งหมด 5 ข้อ (ดูในภาคผนวก)

แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

ผู้วิจัยใช้แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของCoopersmith(1984)ฉบับที่ใช้กับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self- Esteem Inventory , Adult Form (1984)) ซึ่งสร้างขึ้นโดย Coopersmith (1984) เป็นแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับบุคคลที่มีอายุ 16 ปีขึ้นไป โดยใช้รูปแบบการรายงานตนเอง

ลักษณะแบบวัด

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบมาตราประมาณค่า(Rating scale) โดยมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่ารายงานตนเอง ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 25 ข้อ

เนื่องจากแบบวัดนี้มีลักษณะรายงานตนเองทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ดังนั้นจึงแบ่งลักษณะการให้คะแนนดังนี้

ข้อกระทงที่มีความหมายทางบวก จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 1, 4, 5, 8, 9, 14, 19และ 20 หากตอบว่า “ใช่” ได้ 1 คะแนน หากตอบว่า “ไม่ใช่” ได้ 0 คะแนน

ข้อกระทงที่มีความหมายทางลบ จำนวน 17 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 2, 3, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 24และ25 หากตอบว่า “ใช่” ได้ 0 คะแนน หากตอบว่า “ไม่ใช่” ได้ 1 คะแนน

การคิดคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ให้รวมคะแนนที่ได้ทุกข้อ $x 4 = 100$
 ดังนั้นคะแนนเต็มที่เป็นไปได้ของคะแนนแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง คือ 100 คะแนน

การสร้างและคุณภาพของเครื่องมือ

Stanley Coopersmith (1984) ได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือมีขั้นตอนดังนี้

Coopersmith ได้สร้างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง 3 ฉบับ คือ ฉบับนักเรียน (School Form) ฉบับสั้น (School Short Form) และฉบับผู้ใหญ่ (Adult Form)

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียน (School Form) ได้มีผู้ศึกษาค่าความเที่ยง โดยการตรวจสอบความคงที่ภายในกับนักเรียนเกรด 5 เกรด 9 และเกรด 12 รวม 600 คน ได้ค่า .81 .86 และ .80 ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในจากการศึกษากับนักเรียนเกรด 4-8 จำนวน 7,600 คน ได้ผลยืนยันความตรงตามโครงสร้างทฤษฎี

Coopersmith ได้นำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนมาดัดแปลงและสร้างเป็นแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้น แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้นประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 25 ข้อ มีการศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับนักเรียนกับแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้น ได้ค่า .86 ต่อมามีการดัดแปลงภาษาและสถานการณ์ในข้อกระทงของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้น เป็นแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่ เพื่อให้เหมาะสมกับบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไปมีการศึกษากับนักเรียนไฮสกูลและนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 647 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับสั้นและแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่ แล้วหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดทั้งสองฉบับ ได้ค่าสหสัมพันธ์สูงถึง .80 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith ทั้ง 3 ฉบับ วัดในสิ่งเดียวกัน

การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

การทดสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) แบบสอบถามฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยสุรางค์รัตน์ คงศรี (2547) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยา จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของข้อมูล โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาความถูกต้องของเนื้อหาจากความเห็นตรงกันของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ใน 3 ท่าน

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith (1984) ฉบับผู้ใหญ่ที่ได้รับการแปลและพัฒนาโดย สุรางค์รัตน์ คงศรี (2547) ไปดำเนินการทดลองใช้ (Try out) กับเจ้าหน้าที่และพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40-50 ปี จำนวน 60 คนแล้วนำมาวิเคราะห์รายข้อ

(Item Analysis) หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆทั้งหมด
(Corrected Item - Total Correlation) ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 1

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง
ของCoopersmith(1984) ฉบับที่ใช้กับผู้ใหญ่ ที่ได้รับการแปลและพัฒนาโดย สุรางค์รัตน์ กงศรี
(2547) ไปทำการทดลองใช้กับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40 –50 ปี จำนวน 60 คน แล้ว
นำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ด้วย
สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .83

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆทั้งหมด (Corrected Item-total Correlation) ของแบบสอบ

ข้อ	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
1.	ฉันเป็นคนที่ไม่หวั่นไหวกับปัญหาที่เข้ามาในชีวิต	.27
2.	ฉันไม่มั่นใจถ้าจะต้องพูดต่อหน้ากลุ่มคน	.53
3.	มีหลายอย่างในตัวฉันที่ฉันไม่ชอบและอยากจะเปลี่ยน	.54
4.	ฉันมั่นใจในการตัดสินใจของฉัน	.34
5.	ฉันเป็นคนที่ใครๆ ก็อยากอยู่ด้วย	.31
6.	เวลาอยู่บ้านฉันเป็นคนเจ้าอารมณ์	.37
7.	ฉันต้องใช้เวลาานมาก ในการปรับตัวยอมรับกับสิ่งใหม่ๆ ในชีวิต	.34
8.	ฉันเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนวัยเดียวกัน	.37
9.	ครอบครัวของฉันจะคำนึงถึงความรู้สึกของฉันเสมอ	.34
10.	ฉันล้มเลิกความตั้งใจได้ง่าย	.31
11.	ครอบครัวของฉันตั้งความคาดหวังที่สูงเกินไปสำหรับฉัน	.35
12.	ชีวิตของฉันมีแต่ความยากลำบาก	.33
13.	ชีวิตของฉันมีแต่ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย	.29
14.	ฉันมักจะมีความคิดเห็นดีๆ ที่ทำให้ผู้อื่นคล้อยตามได้	.28
15.	ฉันรู้สึกว่าคุณเอง ไม่มีอะไรดี	.29
16.	มีหลายครั้งที่ฉันรู้สึกอยากจะหนีไปให้พ้นๆ	.46
17.	ฉันรู้สึกว่าฉันทำงานได้ไม่ดีพอ	.50
18.	เปรียบเทียบกับคนทุกๆ ไปแล้ว ฉันเป็นคนหน้าตาไม่ดี	.31
19.	ฉันสามารถพูดในสิ่งที่ฉันอยากจะพูดได้	.32
20.	ครอบครัวของฉันเข้าใจฉัน	.34
21.	ใครๆ ก็พากันไปชื่นชมคนอื่น แต่ไม่เคยเห็นฉันอยู่ในสายตา	.30
22.	ฉันรู้สึกว่าครอบครัวสร้างความกดดันให้ฉัน	.28
23.	ฉันมักจะท้อแท้ใจกับสิ่งที่ฉันทำอยู่	.35
24.	ฉันไม่ชอบตนเอง ฉันอยากจะเป็นคนอื่น	.31
25.	ฉันไม่สามารถเป็นที่พึ่งของใครได้	.31
ค่าแอลฟา		.82

$P < .05$

แบบสอบถามส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการทำงาน

ผู้วิจัยใช้แบบวัดความพึงพอใจในการทำงานของเพ็ญพร ลิ้มวงศ์(2542) ซึ่งพัฒนาจากแบบวัดความพึงพอใจในการทำงาน(Overall Job Satisfaction) ของ Shepard และ Quinn (1974) เป็นมาตรวัดความพึงพอใจในการทำงานโดยรวมเป็นคำถาม 4 ข้อ โดยลักษณะของมาตรเป็นการประมาณค่า แบ่งออกเป็น 7 ช่วง จากคำตอบว่า “ไม่จริงเลย” ถึง “จริงมากที่สุด” โดยจุดกลางของคะแนนคือตอบว่า “จริงและไม่จริงพอๆ กัน” Shepard และ Quinn รายงานค่าความคงที่ภายในของแบบวัด สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค = .72

การสร้างและคุณภาพของเครื่องมือ

เพ็ญพร ลิ้มวงศ์ได้พัฒนาเครื่องมือดังนี้

1.เพ็ญพร ลิ้มวงศ์ (2542) ได้พัฒนาแบบวัดความพึงพอใจในการทำงานจากแบบสอบถาม Overall Job Satisfaction ของ Shepard และ Quinn (1974) และได้สร้างข้อกระทงเพิ่มเติมอีก 25 ข้อรวมทั้งสิ้น 29 ข้อ โดยได้รับการตรวจสอบและแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษา

ข้อกระทงที่มีความหมายทางบวก 15 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27 และ 29

ข้อกระทงที่มีความหมายทางลบ 14 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 16, 18, 20, 22, 24, 26และ28

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน นำมาตรที่ได้รับการตอบแล้วมาตรวจให้คะแนน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
จริงมากที่สุด	7	1
จริง	6	2
ค่อนข้างจริง	5	3
จริงและไม่จริงพอๆ กัน	4	4
ค่อนข้างไม่จริง	3	5
ไม่จริง	2	6
ไม่จริงเลย	1	7

2. เพ็ญพร ลิ้มวงศ์ ได้หาค่าความเที่ยงของแบบวัดโดยนำแบบวัดไปให้กลุ่มตัวอย่าง
 ขึ้นสร้างมาตรฐานซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปในสาขาอาชีพต่างๆ จำนวน 70 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่า
 ความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์
 แอลฟาครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .97

ผู้วิจัยดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

การหาความตรงของแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจในการ
 ทำงานที่พัฒนาโดยเพ็ญพร ลิ้มวงศ์(2542) ไปดำเนินการทดลองใช้ (Try out) กับเจ้าหน้าที่และ
 พยาบาลโรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40-50 ปี จำนวน 60 คนแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์รายข้อ (Item
 Analysis) หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆ ทั้งหมด (Corrected
 Item - Total Correlation) พบว่าทุกข้อกระทงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่า 0.273 (df = 50)
 ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($p < .05$) ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 2

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจในการ
 ทำงานที่ได้รับการพัฒนาโดย เพ็ญพร ลิ้มวงศ์ (2542) ไปทำการทดลองใช้กับเจ้าหน้าที่และพยาบาล
 โรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40 –50 ปี จำนวน 60 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยวิธีการ
 หาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค
 (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .83

แบบสอบถามความพึงพอใจในการทำงานที่พัฒนาโดยเพ็ญพร ลิ้มวงศ์(2542)นี้ไม่ได้
 ระบุว่าระดับคะแนนเท่าใดถือเป็นผู้มีความพึงพอใจในการทำงานผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์ในการแปลผล
 คะแนนความพึงพอใจในการทำงานโดยใช้คะแนนรวมของทุกข้อกระทงในแบบวัด โดยถือว่า
 ผู้ตอบในข้อกระทงทางบวกว่าจริงหรือจริงมากที่สุด และตอบในข้อกระทงทางลบว่าไม่จริงหรือไม่
 จริงมากที่สุด ซึ่งคะแนนรวมตามเกณฑ์ข้างต้นคิดเป็นคะแนนรวมตั้งแต่ 174 คะแนนขึ้นไป ถือว่ามี
 ความพึงพอใจในการทำงาน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ของแบบวัดความพึงพอใจในการทำงาน (Overall Job Satisfaction) โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อ กับคะแนนรวมอื่นๆทั้งหมด(Corrected Item-total Correlation)

ข้อ	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์
1.	เมื่อมีผู้ถามถึงงานของฉัน ฉันรู้สึกลำบากใจที่จะกล่าวถึงมัน	.28
2.	หลังจากที่ได้รู้จักงานปัจจุบันที่ทำอยู่แล้ว ถึงแม้มีโอกาสจะได้ตัดสินใจเลือกงานใหม่อีกครั้ง ฉันก็ยังคงจะเลือกทำงานนี้อยู่	.64
3.	ฉันรู้สึกผิดหวังเมื่อได้เข้ามาทำงานที่ฉันทำอยู่ในขณะนี้	.70
4.	โดยรวมแล้ว ฉันมีความพึงพอใจในงานของฉันมาก	.76
5.	บางครั้งฉันก็รู้สึกไม่อยากไปทำงาน	.46
6.	ฉันรู้สึกว่างานที่ทำอยู่เป็นงานที่ดี เมื่อเทียบกับงานของคนรอบข้าง	.50
7.	ถ้าฉันได้รู้รายละเอียดของงานก่อนที่จะเข้ามาทำ ฉันคงไม่เลือกที่จะทำงานนี้	.42
8.	ฉันมีความสุขที่จะเล่าถึงงานประจำของฉันให้ผู้อื่นฟัง	.51
9.	แม้ว่างานของฉันจะเป็นงานที่ดี แต่บางครั้งฉันก็รู้สึกอึดอัด ขณะที่ทำงาน	.36
10.	ในภาพรวม งานที่ฉันทำอยู่มีลักษณะตรงตามที่ฉันต้องการจะทำอยู่แล้ว	.59
11.	ฉันรู้สึกว่า ฉันคิดผิดที่เลือกทำงานนี้	.82
12.	ถ้าเพื่อนที่ดีคนหนึ่งบอกกับฉันว่า เขาสนใจที่จะทำงานแบบเดียวกับฉัน ฉันจะสนับสนุนอย่างเต็มที่	.71
13.	ฉัน ไม่ชอบงานประจำที่ฉันทำอยู่ในขณะนี้	.72
14.	โดยภาพรวมของงานประจำที่ทำอยู่ในปัจจุบัน ฉัน ไม่ผิดหวังเลยที่เลือกทำงานนี้	.83
15.	ถึงแม้จะมีคนบอกว่างานที่ฉันทำอยู่ไม่เหมาะกับตัวฉันแต่ฉันก็รู้สึกพอใจที่ได้ทำงานนี้อยู่	.82
16.	บางทีฉันรู้สึกเบื่องานที่ฉันทำอยู่ในขณะนี้	.63
17.	การได้ทำงานที่ฉันทำอยู่ในขณะนี้ เป็นสิ่งที่ทำให้ฉันมีความสุข	.89
18.	โดยรวมแล้ว ฉันรู้สึกว่างานของฉันยังมีสิ่งที่ทำให้ฉันไม่สบายใจอยู่บ้าง	.41
19.	ฉันรู้สึกพอใจที่ได้ทำงานที่ฉันทำอยู่ในปัจจุบันนี้ แม้ว่าจะมีคนบอกว่ามันเป็นงานที่ไม่ดีก็ตาม	.78
20.	ฉันรู้สึกไม่สบายใจนักที่ต้องทำงานนี้ต่อไป	.75
21.	แม้ว่างานปัจจุบันของฉันจะไม่ใช่งานที่ดีที่สุดในสายตาของผู้อื่นแต่	.79
22.	เมื่อเปรียบเทียบกับงานที่ฉันทำอยู่ ฉันยังมีความต้องการที่จะเปลี่ยนไปทำงานอื่นอีก	.54
23.	ฉันยังมีความสุขที่ได้ทำงานนี้ แม้ว่าได้ทำมานานแล้วก็ตาม	.81
24.	บางครั้งฉันก็เห็นด้วยกับผู้ที่บอกว่า ฉันควร ได้ทำงานที่ดีกว่านี้	.56
25.	ฉันรู้สึกว่างานที่ฉันทำอยู่ในขณะนี้ เป็นงานที่เหมาะสมกับตัวฉันมากที่สุด	.77
26.	ฉันจะเปลี่ยนงานแน่นอนถ้ามีงานอื่นที่ดึงดูดใจฉันมากกว่านี้	.53
27.	เมื่อมองในภาพรวมของงานตามความรู้สึกของฉัน ฉันรู้สึกว่างานนี้มีจุดเด่นมากกว่าจุด	.57

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
28.	งานประจำที่ฉันทำอยู่ในขณะนี้สร้างความล้าใจให้ฉันพอสมควร	.66
29.	ฉันคิดว่าไม่มีงานใดที่จะทำให้ฉันมีความสุขได้เท่ากับงานที่ฉันได้ทำอยู่ในปัจจุบันนี้อีกแล้ว	.68
ค่าแอลฟา		.95

$P < .05$

แบบสอบถามส่วนที่ 4. เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจในชีวิตสมรส

ผู้วิจัยใช้มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสของ กรรณิกา เฉลิมกุล (2535) ซึ่งพัฒนาจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสของ Roach และคณะ (1981)

การสร้างและคุณภาพของเครื่องมือ

1.กรรณิกา เฉลิมกุล(2535) นำมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสของ Roach และคณะ(1981) มาแปลแบบวัดเป็นภาษาไทยโดยได้รับการแก้ไขสำนวนการแปล ความเหมาะสมทางด้านเนื้อหาและการใช้ภาษาโดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสจำนวน 48 ข้อ ที่มีความหมายทางบวกจำนวน 24 ข้อและทางลบจำนวน 24 ข้อ ลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 5 ระดับ จากเห็นด้วยมากที่สุดถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด

ข้อกระทงที่มีความหมายทางบวก ได้แก่ ข้อ 1, 5, 6, 9, 12, 14, 16, 17, 20, 21, 22, 24, 26, 27, 28, 32, 33, 35, 37, 39, 42, 45, 47 และ 48

ข้อกระทงที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, 7, 8, 10, 11, 13, 15, 18, 19, 23, 25, 29, 30, 31, 34, 36, 38, 40, 41, 43, 44 และ 46

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน นำมาตรที่ได้รับการตอบแล้วมาตรวจให้คะแนน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
เห็นด้วยมากที่สุด	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยมากที่สุด	1	5

2.กรรณิกา เกลิมกุล (2535) ได้นำมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสที่ได้รับการตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการสำนักงานข้าราชการพลเรือน และพนักงานบริษัทปฎิยแห่งชาติ ที่จบระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป แต่งานแล้ว และยังอยู่ร่วมกับคู่สมรสจำนวน 100 คน นำมาตรวจให้คะแนน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อคัดข้อกระทงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับมาตรรวมสูงไว้ใช้ในมาตรจริง โดย กรรณิกา เกลิมกุล ได้ตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับมาตรที่ไม่ได้รวมข้อนั้นๆ ไว้พบว่า ข้อกระทงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำกว่า 0.195 ($df=98$) มีจำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ 29 และ ข้อ 39 จึงตัดข้อกระทงทั้ง 2 ข้อนั้นทิ้ง เหลือข้อกระทงจำนวน 46 ข้อ

ผู้วิจัยดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

การหาความตรงของแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจในชีวิตสมรสของ กรรณิกา เกลิมกุล(2535) ที่พัฒนาจากมาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตสมรสของRoach และคณะ(1981) ซึ่งได้รับการแปลเป็นภาษาไทยโดยมีข้อกระทงทั้งสิ้น 48 ข้อ ไปดำเนินการทดลองใช้(Try out) กับเจ้าหน้าที่และพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40-50 ปี จำนวน 60 คน แล้วนำมาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆทั้งหมด (Corrected Item - Total Correlation) พบว่า ทุกข้อกระทงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่า 0.273($df = 50$) ที่ระดับนัยสำคัญ .05($p<.05$) ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 3

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจในการแต่งงานซึ่งพัฒนาโดย กรรณิกา เกลิมกุล (2535) ไปทำการทดลองใช้กับเจ้าหน้าที่และพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40 –50 ปี จำนวน 60 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .97

แบบสอบถามความพึงพอใจในชีวิตสมรสที่พัฒนาโดยกรรณิกา เกลิมกุล(2535) นี้ไม่ได้ระบุว่าระดับคะแนนเท่าใดถือเป็นผู้มีความพึงพอใจในชีวิตสมรสผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์ในการแปลผลคะแนนความพึงพอใจในชีวิตสมรสโดยใช้คะแนนรวมของทุกข้อกระทงในแบบวัด โดยถือว่าผู้ตอบในข้อกระทงทางบวกว่าเห็นด้วยหรือเห็นด้วยมากที่สุด และตอบในข้อกระทงทางลบว่าไม่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยมากที่สุด ซึ่งคะแนนรวมตามเกณฑ์ข้างต้นคิดเป็นคะแนนรวมตั้งแต่ 192 คะแนนขึ้นไป ถือว่ามีความพึงพอใจในชีวิตสมรส

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ของแบบวัดความพึงพอใจในชีวิตแต่งงาน (Marital Satisfaction) โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation) ของแบบสอบ

ข้อ	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
1.	ฉันรู้ถึงสิ่งที่คู่สมรสของฉันต้องการจากชีวิตสมรสของเรา	.47
2.	คู่สมรสของฉันน่าจะทำให้ชีวิตสมรสของฉันดีขึ้นกว่านี้ได้ถ้าเขาใส่ใจที่จะทำ	.39
3.	ฉันกังวลใจมากเกี่ยวกับชีวิตสมรสของฉัน	.62
4.	ถ้าฉันสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง ฉันจะเลือกแต่งงานกับบุคคลอื่นที่ไม่ใช่คู่สมรสของฉันคนปัจจุบัน	.69
5.	ฉันสามารถไว้วางใจคู่สมรสของฉันได้เสมอ	.58
6.	ชีวิตของฉันจะว่างเปล่า ถ้าปราศจากการสมรสในครั้งนี้	.64
7.	ชีวิตสมรสของฉันจำกัดเกินไปจนไม่เหมาะสมสำหรับฉัน	.72
8.	ฉันรู้ดีว่าสถานการณ์ชีวิตสมรสของฉันซ้ำซากจำเจ น่าเบื่อหน่าย	.57
9.	ฉันรู้ว่าฉันมีความหมายมากสำหรับคู่สมรสของฉัน	.55
10.	ชีวิตสมรสของฉันก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพของฉัน	.53
11.	ฉันมักอารมณ์เสีย โกรธหรือขุ่นเคืองใจจากสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตสมรสของฉัน	.61
12.	ฉันรู้ว่าฉันมีความสามารถที่จะดูแลชีวิตสมรสของฉัน	.72
13.	การสมรสของฉันขณะนี้ไม่ใช่สิ่งที่ฉันอยากให้อยู่ถาวร ตลอดไป	.68
14.	ฉันคาดว่ายิ่งนานวันชีวิตสมรสของฉันก็จะให้ความพึงพอใจแก่ฉันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ	.60
15.	ฉันรู้สึกท้อใจเมื่อพยายามจะทำให้ชีวิตสมรสประสบความสำเร็จ	.61
16.	ฉันลงความเห็นว่าชีวิตสมรสของฉันดีที่สุดเท่าที่ควรจะเป็น	.77
17.	ชีวิตสมรสของฉันให้ความพึงพอใจส่วนตัวที่แท้จริงแก่ฉันมากกว่าสิ่งอื่นใดที่ฉันทำ	.68
18.	ฉันคิดว่าชีวิตสมรสของฉันเป็นความยากลำบากสำหรับฉัน	.80
19.	คู่สมรสของฉันทำให้ฉันสับสนวุ่นวายใจ	.58
20.	คู่สมรสของฉันให้ออกาสฉันอย่างเพียงพอในการแสดงความคิดเห็น	.41
21.	ฉันประสบความสำเร็จในชีวิตสมรสตลอดมา	.72
22.	คู่สมรสของฉันยอมรับในความเท่าเทียมกันระหว่างเรา	.64
23.	ฉันต้องมองออกไปนอกชีวิตสมรสของฉันเพื่อหาสิ่งอื่นๆ เพื่อจะทำให้ชีวิตมีคุณค่าและน่าสนใจ	.59
24.	คู่สมรสของฉันส่งเสริมให้ฉันทำงานได้ดียิ่งขึ้น	.63
25.	ชีวิตสมรสของฉันปิดกั้นบุคลิกลักษณะส่วนตัวบางอย่างของฉัน	.52
26.	อนาคตชีวิตสมรสของฉันดูสดใสและสมหวัง	.75
27.	ฉันสนใจคู่สมรสของฉันอย่างแท้จริง	.61

ตารางที่ 3(ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์
28.	ฉันกับคู่สมรสของฉัน ไปกันได้ด้วยดี	.71
29.	ฉันกลัวจะสูญเสียคู่สมรสของฉัน ไปด้วยการอย่าร้างกัน	.66
30.	คู่สมรสของฉัน ไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ท่านในเรื่องเวลาว่างส่วนตัว	.73
31.	คู่สมรสของฉันปฏิบัติต่อฉันอย่างไรเหตุผล	.66
32.	ชีวิตสมรสของฉันช่วยให้ฉันได้ไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้	.57
33.	คู่สมรสของฉันเต็มใจที่จะร่วมมือกันปรับปรุงสัมพันธ์ภาพระหว่างเรา	.73
34.	ชีวิตสมรสของฉันกระทบกระเทือนเพราะความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันเกี่ยวกับการทำกิจกรรมยามว่าง	.62
35.	ฉันและคู่สมรสต่างยอมรับการแสดงออกซึ่งความรักด้วยกันทั้งคู่	.58
36.	การไม่มีความสุขในความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสิ่งที่บั่นทอนความสุขในชีวิตสมรสของฉัน	.65
37.	ฉันและคู่สมรสมีความคิดเห็นตรงกันว่าอะไรเป็นสิ่งถูกต้องและเหมาะสม	.76
38.	ฉันและคู่สมรสมีปรัชญาชีวิตที่แตกต่างกัน	.43
39.	ฉันและคู่สมรสชื่นชอบในกิจกรรมนอกบ้านหลายอย่างร่วมกัน	.41
40.	บางครั้งฉันรู้สึกว่ามันน่าแต่งงานกับคู่สมรสคนปัจจุบัน	.72
41.	ชีวิตสมรสของฉันในปัจจุบันไม่มีความสุขเลย	.79
42.	ฉันมีความยินดีที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคู่สมรสของฉัน	.64
43.	คู่สมรสของฉันขาดความเคารพในตัวฉัน	.75
44.	ฉันมีความลำบากอย่างยิ่งในการปรับทุกข์กับคู่สมรสของฉัน	.80
45.	ส่วนใหญ่แล้วคู่สมรสของฉันเข้าใจความรู้สึกของฉัน	.71
46.	คู่สมรสของฉันไม่รับฟังในสิ่งที่ฉันต้องการจะพูด	.59
47.	ฉันมีความสุขกับการสนทนาที่รื่นรมย์กับคู่สมรสอยู่บ่อยๆ	.58
48.	ฉันมีความพึงพอใจในชีวิตสมรสของท่านอย่างแน่นอน	.81
ค่าแอลฟา		.97

$P < .05$

แบบสอบถามส่วนที่ 5. UCLA Loneliness Scale

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามของ รศ.ศิริรงค์ ทับสายทอง (2545) ที่เรียบเรียงและพัฒนามาจากแนวทางของ UCLA Loneliness Scale (Russell, 1996) โดยลักษณะของมาตรวัดเป็นมาตรฐานประมาณค่า 4 ระดับ มีข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ ประกอบด้วยข้อกระทงที่มีความหมายทางบวกจำนวน 9 ข้อ ข้อกระทงที่มีความหมายทางลบจำนวน 11 ข้อ ดังนี้

ข้อกระทงที่มีความหมายทางบวก ได้แก่ ข้อ 1, 5, 6, 9, 10, 15, 16, 19 และ 20

ข้อกระทงที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 17 และ 18

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน นำมาตรที่ได้รับการตอบแล้วมาตรวจให้คะแนน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

	ข้อกระทงทางบวก	ข้อกระทงทางลบ
ไม่เคย	4	1
นานๆ ครั้ง	3	2
บางที	2	3
เสมอ	1	4

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

Russell (1996) ได้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ เด็กนักเรียนวิทยาลัย พยาบาล ครู และผู้สูงอายุ ได้ทำการศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด UCLA Loneliness scale กับแบบวัดอื่นๆ ในแต่ละกลุ่มตัวอย่างได้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดดังนี้

ตารางที่ 4 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด Burnout, Social Support ในพยาบาลและครู

Variable	Nurse		Teachers	
	r	n	r	n
Burnout	.45	280	.45	307
Social Support from:				
Supervisor	-.19	296	-.23	312
Coworkers	-.33	296	-.43	312
Friends	-.25	297	-.43	313
Spouse	-.21	303	-.35	253
Social Provisions	-.61	300	-.68	313

ค่าสหสัมพันธ์ทั้งหมดมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ($P < .001$)

จากตารางที่ 4 เมื่อให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพยาบาลและครูตอบแบบสอบถาม UCLA Loneliness scale และแบบสอบถาม Burnout และ Social Support จากตารางแสดงให้เห็นถึงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดต่างๆ กับ UCLA Loneliness scale โดยมีค่าสหสัมพันธ์กับแบบวัด Burnout และแบบวัด Social Support อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ($p < .001$)

ตารางที่ 5 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด UCLA Loneliness scale กับแบบวัด Social Support, Personality and Mood ในเด็กวิทยาลัย

Variable	correlation	n
NYU Loneliness scale	.65	485
Differential Loneliness scale	.72	489
Social Provisions	-.68	489
Social Support Questionnaire		
Support Number	-.48	478
Support Satisfaction	-.56	479
Supportive Behavior	-.39	489
Eysenck Personality Inventory		
Neuroticism	.49	488
Introversion-Extroversion	-.40	488
Social Desirability	-.21	488
Depression	.52	487
Self-Esteem	-.60	486

ค่าสหสัมพันธ์ทั้งหมดมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.001 ($P < .001$)

จากตารางที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวิทยาลัยตอบแบบสอบถาม UCLA Loneliness scale และแบบสอบถามอื่นๆ พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามดังตารางที่ 5 โดยพบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่าง UCLA Loneliness scale กับแบบวัด NYU Loneliness scale และ Differential Loneliness scale อีกทั้งมีค่าสหสัมพันธ์ทางลบ กับ แบบวัด Social Support ส่วนค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพนั้นพบว่า UCLA Loneliness scale มีค่าสหสัมพันธ์ทางบวกกับ แบบวัด Neuroticism และทางลบกับแบบวัด Introversion-Extroversion และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับแบบวัด Depression และทางลบ กับแบบวัด Self-Esteem อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ($p < .001$)

ตารางที่ 6 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด UCLA Loneliness scale กับแบบวัด Relationships, Well-Being, and Health ในผู้สูงอายุ

Variable	correlation	n
Relationships		
Number of kin	-.17**	301
Number of Non-kin	-.21***	301
Frequency of contact	-.15**	301
Network density	-.06	301
Social Provision	-.54***	301
Well-Being		
Life Satisfaction	-.36***	301
Depression	.45***	301
Health		
Number of prescription medication	-.05	288
Number of chronic illness	.18**	301
Functional status	.05	301
Self-rated health	-.18**	305

*p<.05 **p<.01 ***p<.001

จากตารางที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้สูงอายุตอบแบบสอบถาม UCLA Loneliness scale และแบบสอบถามอื่นๆ พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามตารางที่ 6 โดยมีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 , .01, .001 ดังตาราง

การทดสอบความเที่ยง (Reliability) Russell(1996)ใช้วิธีการวัดความสอดคล้องภายในของแบบสอบถามจากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มคือ เด็กนักเรียนวิทยาลัย พยาบาล ครูและผู้สูงอายุ ซึ่งได้ค่า อยู่ระหว่าง .81-.94

ผู้วิจัยได้ทำการหาคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

การหาความตรงของแบบทดสอบ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามของ รศ. ศิรางค์ ทับสายทอง (2545) ที่เรียบเรียงและพัฒนาจากแนวทางของ UCLA Loneliness scale (Russell, 1996) ไปดำเนินการทดลองใช้ (Try out) กับเจ้าหน้าที่และพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40-50 ปี จำนวน 60 คนแล้วนำมาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆ ทั้งหมด (Corrected Item - Total Correlation) เพื่อคัดข้อกระทงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับมาตรารวมสูงไว้ใช้ในมาตรวัดจริง พบว่าทุกข้อกระทงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่า 0.273 ($df = 50$) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($p < .05$) ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 7

การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามของ รศ. ศิรางค์ ทับสายทอง ที่เรียบเรียงและพัฒนาจากแนวทางของ UCLA Loneliness scale (Russell, 1996) ไปทำการทดลองใช้กับเจ้าหน้าที่และพยาบาลโรงพยาบาลศิริราช ที่มีอายุ 40 –50 ปี จำนวน 60 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .78

การแปลผลคะแนนผู้วิจัยใช้คะแนนรวมของทุกข้อกระทงในแบบวัด โดยถือว่าผู้ตอบในข้อกระทงทางบวกว่าเสมอหรือบางที และตอบในข้อกระทงทางลบว่าไม่เคยหรือนานๆ ครั้ง ซึ่งคะแนนรวมตามเกณฑ์ข้างต้นคิดเป็นคะแนนรบน้อยกว่าหรือเท่ากับ 40 คะแนน ถือเป็นผู้ที่ไม่มีความอ้างว้างว่าเหว่

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ของแบบวัด ความพึงพอใจในชีวิต โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมอื่นๆ ทั้งหมด (Corrected Item-Total Correlation) ของแบบสอบ

ข้อ	ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์
1.	ท่านรู้สึกเข้ากับผู้คนรอบตัวท่านได้	.30
2.	ท่านรู้สึกขาดเพื่อนคู่คิด	.46
3.	ท่านรู้สึกว่าไม่มีใครที่ท่านพึ่งพาได้	.28
4.	ท่านรู้สึกอ้างว้างว่าเหว	.37
5.	ท่านรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน	.33
6.	ท่านรู้สึกว่าท่านมีลักษณะหลายอย่างที่สอดคล้องกับคนรอบข้าง	.29
7.	ท่านรู้สึกว่าท่านไม่สนิทกับใครเลย	.29
8.	ท่านรู้สึกว่าไม่มีใครสนใจและคิดเหมือนกับท่านเลย	.33
9.	ท่านรู้สึกเข้ากับคนง่ายและเป็นมิตร	.35
10.	ท่านรู้สึกสนิทสนมกับผู้อื่น	.37
11.	ท่านรู้สึกถูกกันออกจากกลุ่ม	.32
12.	ท่านรู้สึกว่าคนอื่นๆ ไม่เห็นความสำคัญของการเป็นมิตรกับท่าน	.55
13.	ท่านรู้สึกว่าไม่มีใครรู้จักท่านดี	.43
14.	ท่านรู้สึกเห็นห่างจากผู้อื่น	.35
15.	ท่านรู้สึกว่าเมื่อไรที่ท่านต้องการเพื่อน ท่านก็สามารถหาได้	.39
16.	ท่านรู้สึกว่ามีคนเข้าใจท่านอย่างแท้จริง	.30
17.	ท่านรู้สึกเงินอวย	.28
18.	ท่านรู้สึกว่ามีคนอยู่ล้อมรอบตัวท่านมากมาย แต่ไม่มีใครเป็นเพื่อน ของท่านอย่างแท้จริงสักคนเดียว	.29
19.	ท่านรู้สึกว่ามีคนที่ท่านจะพูดคุยด้วยได้มากมาย	.32
20.	ท่านรู้สึกว่ามีคนที่ท่านสามารถพึ่งพาได้	.39
ค่าแอลฟา		.78

$P < .05$

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบวัดทั้ง 5 ฉบับ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 40-50 ปี ในกรุงเทพมหานคร ที่มีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ทำงานแล้ว โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีสถานภาพโสดหรือกลุ่มที่ไม่เคยใช้ชีวิตคู่มาก่อนและกลุ่มที่มีสถานภาพสมรสแต่งงานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี

ขั้นตอนที่ 1. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มทำแบบสอบถามความพึงพอใจในการทำงาน (เพ็ญพร ลิมวงศ์, 2542) และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้คะแนนรวมของทุกข้อกระทงในแบบวัด โดยถือว่าผู้ตอบในข้อกระทงทางบวกว่าจริงหรือจริงมากที่สุด และตอบในข้อกระทงทางลบว่าไม่จริงหรือไม่จริงมากที่สุด ซึ่งคะแนนรวมตามเกณฑ์ข้างต้นคิดเป็นคะแนนรวมตั้งแต่ 174 คะแนนขึ้นไป ถือว่ามีความพึงพอใจในการทำงาน

ขั้นตอนที่ 2. กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสดทำแบบสอบถาม UCLA Loneliness scale ฉบับที่เรียบเรียงและและพัฒนาโดย รศ. ศิราภรณ์ ทับสายทอง (2545) โดยใช้คะแนนรวมของทุกข้อกระทงในแบบวัด ถือว่าผู้ตอบในข้อกระทงทางบวกว่าเสมอหรือบางทีและตอบในข้อกระทงทางลบว่าไม่เคยหรือนานๆ ครั้ง ซึ่งคะแนนรวมตามเกณฑ์ข้างต้นคิดเป็นคะแนนรมน้อยกว่าหรือเท่ากับ 40 คะแนน ถือเป็นผู้ที่ไม่มี ความอ้างว้างว้าเหว

กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสทำแบบสอบถามความพึงพอใจในชีวิตสมรส (กรรณิกา เฉลิมกุล, 2535) โดยใช้คะแนนรวมของทุกข้อกระทงในแบบวัด ถือว่าผู้ตอบในข้อกระทงทางบวกว่าเห็นด้วยหรือเห็นด้วยมากที่สุด และตอบในข้อกระทงทางลบว่าไม่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยมากที่สุด ซึ่งคะแนนรวมตามเกณฑ์ข้างต้นคิดเป็นคะแนนรวมตั้งแต่ 192 คะแนนขึ้นไป ถือว่ามีความพึงพอใจในชีวิตสมรส

ขั้นตอนที่ 3. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด แบ่งเป็น

กลุ่มที่มีสถานภาพสมรส 120 คน เป็นชาย 60 คน หญิง 60 คน

กลุ่มที่มีสถานภาพโสด 120 คน เป็นชาย 60 คน หญิง 60 คน

ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามโดยใช้แบบสอบถามทั้งสิ้น 1,000 ชุด และคัดเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์และได้คะแนนตามเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างข้างต้น จำนวนทั้งสิ้น 240 ชุด ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมด 90 วัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาตรวจให้คะแนน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้มีดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistic) เพื่อสรุปข้อมูลที่ได้จากการศึกษาบรรยายให้

ทราบถึงลักษณะของข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง เช่น ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง แยกตามเพศและสถานภาพสมรส

2.สถิติเชิงวิเคราะห์(Analysis Statistic)หาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two way Analysis of Variance)

การนำเสนอข้อมูล

1.แสดงผลค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) ของคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง แยกตามเพศและสถานภาพสมรสโดยนำเสนอในรูปตาราง

2.แสดงผลการวิเคราะห์หาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two way Analysis of Variance) นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตาราง